

Marakassimenoa. Timo Roiko-Jokela päästelee Micke Björklöf & Blue Striptin bluesävelin eloa.

Jazz ryhtyi rokkaamaan

Kalottjazz & Blues -festivaali 1.-4.7.

ANTTI KARSIKAS, teksti
SANNIE KATAINEN, kuvat

TORNIO-HAAPARANTA Toisinaan käy niin, että jatsi- ja blues-festivaaleilla kuullaan paljon muutakin, kuin mitä nimi antaa ymmärtää.

Tässä Kalottjazz & Bluesin perjantaiohjelma noudatteli porilaisen isoveljensä esikuvaa. Harmitteluun ei kuitenkaan ollut syytä, sillä musiikkijuhliden pääasia on hyvä musiikki ja meininki, oli festivaalin otsake mikä hyvänsä.

Päivän jazz-annista vastasivat pääasiassa opiskelijaorkesterien ilmaiset keskispäivän torikonsertit Torniossa ja Haaparannalla. Ulkoilmakonserttien tunnelma oli leppoisaa – mikäs sen mukavampaa kuin kuunnella jatsia keskispäivän auringossa paistatellen.

Tornion aamun aloittanut haaparantalainen Hemming/Dunberg Band pysytteli turvallisissa jazzklassikoissa. Mukiin menevästi soittaneen nelikon esittämä Chick Corean klassikko *Spain* oli kesäpäivään täydellinen kappalevalinta.

Torniolaispoppo Strange Fruit taas teki kaiken päinvastoin. Kappaleet olivat valtaosaltaan orkesterin omaa, perin monipuolista tuotantoa. Bluesiin ja jatsiin sekoittui rock-, r&b- ja soulvaikutteita.

Haaparannan torilla kuultiin sitten pelkkää covermateriaalia.

Oululainen Sir Shorter & Mr Mobley pitäytyi edellä mainittujen herrojen hard-bop-jatsissa, kun taas rovaniemeläinen High Five kelpuutti repertuaariinsa valikoituja klassikkoja useamalta artistilta.

Soittokykä riitti molemmissa yhtyeissä hyvin vaikeisiinkin kookeroihin.

Shine On – a Tribute to Pink Floyd

Ennen illan Blues Nightia Haaparannan Folkets Husilla oli tarjolla festivaalin poikkitaiteellisiin ja poikkeuksellisiin, paikallisten taideopiskelijoiden esitys, Shine On – a Tribute to Pink Floyd.

Progressiivisen rockin jättiläistä juhlistettiin paitsi musiikin, myös valotaiteen ja performanssin keinoin. Lopputuulos oli vähintäänkin hämmästyttävä ja persoonallinen, muttei lainkaan huonolla tavalla. Esikuvansa mukaisesti mukana oli aimo annos kokeilumieltyä ja rajojen hakemista.

Floydin hittikavalkadin päätti *Another Brick in the Wall part 2*, joka säesti koulupukuihin nussautuneiden nuorten naisten keikistely- ja riisuuntumisesitystä. Vaikka tempu oli halpa, innosti se yleisön suosiosoitukseen. Mutta kummalle taputettiin, kappalevalinnalle vai neito-kaisille?

Folkets Husin täytti bluesinen yö

Illan päätapahtuma oli perinteisesti Blues Night Folkets Husilla. Ensimmäisenä lavalle kipusi

Kiruna X-press, kaivoskaupungin rutiinibluessyhtye. Orkesteria ei voinut liiallisesta kokeilunhalusta moittia, mutta perjantai-ilttaa viettävään, tanssinnälkäiseen yleisöön se upposi täysin. Micke Björklöf & Blue Strip vastasi illan energisimmistä tapauksesta.

Punaniskabluesista ponnistavan suomalaisorkesterin esiintyminen oli hämmästyttävän varmaa ja vakuuttavaa. Saumattoman yhteen soittamisen lisäksi lavalla nähtiin vilpittöntä hauskanpitoa. Erityisesti hehtisen kitaristi Ville Leppäsen ja johtohahmo Micke Björklöfin keskinäinen ilonpito välittyi yleisöön asti.

Hienon sävöyksen vikkeliin blues-ralleihin antoivat Leppäsen kurittama dobro-kitara räkäisine sooloineen, sekä Timo Roiko-Jokelan perkussioita ja ksylofoni, joita ei bluesissa usein kuule. Rytmiryhmän tukipylväenä toimivat Seppo Nuolikosken hillityn tyylikkäät bassokuviot ja Teemu Vuorelan eläväinen runpityöskentely.

Ilopillerin jälkeen Tolosta tuuttiin

Jos Micke Björklöf & Blue Stripe oli positiivinen yllätys, jäi illan pääesiintyjä Jukka Tolonen Bandin anti kokonaisuuksena hienoa pettymyksenä. Pettymys on tosin liioitteleva sana, sillä illan parhaat muusikot ja kappaleet tarjoi kuitenkin Tolosen yhtye. Anssi Nykäsen ilmiömainen ja raaka rumujen halkkaaminen sekä Jan Simonsin nappärä bas-

soityöskentely säestivät Tolosen suvereenin taiturimaisia sooloja pääosin onnistuneesti. Myös rytmiryhmästä irtosi paikoin melkoisia sooloja, vaikka trio-kokoonpano ei tässä tapauksessa siihen parhaista eväitä antanutkaan.

Lähes joka toinen esitetyistä kappaleista oli jonkinlaista blues-rock-heavy-jammailua, johon Tolosen soolot loivat sisältöä, väliillä jopa onnistuen. Vailla sen kummempaa kappalerakennetta ja vivahteikkua ne jäivät kuitenkin jotenkin tarkoituksettoman oloisiksi välipaloiksi. Liian kova vyyrymys ei ainakaan helpottanut kappaleiden omaksumista.

Toinen puoli taas oli, ainakin Tolosen vanhemman progressiivisen rock-tuotannon ystäville jos nyt ei jumalaista, niin ainakin mieltä lämmittävää kuunneltavaa. Paikoin hyödynnetyt vanhat riffit Hysterica-levyltä säivät yleisöltä poikkeuksetta suosiosoituksia.

Tolosen akustista tuotantoa kuultiin kahden kappaleen otoksena. Teknisten ongelmien takia akustinen kitara kesti laulla puoliikkaan kappaleen verran, mutta loput puolitouit kappaleita selvitettiin sähköki tarallakin.

Ennen viimeistä, huikear groovavaa päätöskappaletta *Punta Arabi* yhtyeen sympaattinen puhemies Tolonen, joka ei jo juontanut liiki koko keika ruotsiksi, järjesti kansanäänestyksen valipuheissa käytettävistä kieleistä. Ruotsi voitti vähermistöllä.